

Liturgia a ľudová zbožnosť v novoveku

Obdobie novoveku vo svojich začiatkoch sa nejavi veľmi naklonené vyváženému riešeniu vzťahov medzi liturgiou a ľudovou zbožnosťou. V druhej polovici 15. storočia novodobá zbožnosť, ktorá mala vynikajúcich učiteľov duchovného života a dosiahla pozoruhodné rozšírenie medzi klerikmi a vzdelanými laikmi, umožňuje vznik nábožných cvičení na pozadí meditatívnom a afektívnom, ktoré majú hlavný východiskový bod v Kristovom človečenstve – v tajomstvách jeho detstva, skrytého života, utrpenia a smrti. Ale prvenstvo, kladené na kontempláciu a cenenie si subjektivity spôsobujú, že liturgia sa v očiach mužov a žien nejavi ako veľký duchovný prínos, ako prvoradá prameň kresťanského života. Za typický prejav novodobej zbožnosti sa pokladá slávne dielo Nasledovanie Krista, ktoré malo mimoriadny a spásonosný vplyv na mnohých Pánových učeníkov, túžiacich dosiahnuť kresťanskú dokonalosť. V prostrediach, v ktorých sa pestuje tzv. novodobá zbožnosť, sa ľahko stretajú cvičenia vhodnej formy, kultové prejavy osôb úprimne nábožných, no nie vždy sa možno stretnúť s plným oceňovaním liturgických obradov. Na konci 15. a začiatku 16. storočia sa vďaka zemepisným objavom – v Afrike, Amerike a vzápätí na Ďalekom východe otázka vzťahov liturgie a ľudovej zbožnosti dostáva do novej polohy. Dielo evanjelizácie a katechézy v krajinách vzdialených od kultúrneho centra rímskeho obradu sa deje určite prostredníctvom ohlasovania Božieho slova a slávenia sviatostí, ale aj prostredníctvom nábožných cvičení, šírených misionármi. Nábožné cvičenia sa teda stávajú prostriedkom prenášania evanjeliovkej blahozvesti, a potom aj prostriedkom zachovávanía kresťanskej viery. Na začiatku 16. storočia, spomedzi tých, ktorí sa najviac zaslúžili o reformu Cirkvi treba spomenúť kamaldulských mníchov Pavla Justiniániho a Petra Quiriniho, autorov diela Libellus ad Leonem X., obsahujúce dôležité smernice na oživenie liturgie a otvorenie jej pokladov všetkému Božiemu ľudu. Zakrátko po ukončení V. lateránskeho koncilu (16. marca 1517), ktorý vydal niekoľko smerníc pre výchovu mladých v liturgii, začala kríza vznikom protestantizmu, ktorého stúpenici vzniesli

nemálo námietok k podstatným bodom katolíckej náuky o sviatostiach a o kulte Cirkvi, vrátane ľudovej zbožnosti. Tridentský koncil (1545-1563), zvolaný pre situáciu, ktorá sa utvorila v Božom ľude šírením sa protestantského hnutia, musel sa vo svojich troch fázach zaoberať otázkami týkajúcimi sa liturgie a ľudovej zbožnosti tak z hľadiska náukového, ako aj z hľadiska kultového. Venoval pozornosť problémom, ktoré sa týkali liturgického vzdelávania ľudu a dekrétom De reformatione generalis predložil pastoračný program, zveriac jeho realizovanie Apoštolskej stolici a biskupom. Rímski pápeži zo svojej strany sa podujali na širokú liturgickú reformu: v relatívne krátkom čase od 1588 do 1614 bol revidovaný kalendár a knihy rímskeho obradu a v roku 1588 bola utvorená Posvätná kongregácia obradov pre chránenie a správne usporiadanie liturgických slávení Rímskej cirkvi. Ako prvok pastoračno-liturgickej formácie plnil svoju úlohu Catechismus ad parochos (Katechizmus pre farárov). Z reformy, uskutočnenej po Tridentском koncile plynuli pre liturgiu mnohoraké dobrodenia, čím sa dosiahla značná jednota obradov v okruhu rímskej liturgie, ktorá znovu nadobudla dôstojnosť a krásu. Katolícka reforma v pozitívnom úsilí o náukovú, morálnu a inštitucionálnu obnovu Cirkvi a vo svojej snahe brániť rozvoju protestantizmu, podporovala v určitom zmysle uplatnenie sa celkovej barokovej kultúry. A tá zo svojej strany značne vplývala na literárne, umelecké i hudobné prejavy katolíckej zbožnosti. V potridentskej epoche vzťah medzi liturgiou a ľudovou zbožnosťou nesie z časti nové znaky: liturgia vstupuje do obdobia značnej uniformovanosti a pretrvávajúcej statickosti; ľudová zbožnosť, naopak, prežíva mimoriadny rozvoj. Spomeňme napr. rozvoj bratstiev, uctievajúcich si tajomstvá Pánovho utrpenia, Pannu Máriu a svätých, ktoré mali trojaký cieľ: pokánie, formovanie laikov a skutky kresťanskej lásky. Z tejto ľudovej zbožnosti čerpala motívy tvorba prekrásnych obrazov plných citu, rozjímanie o ktorých i naďalej živí vieru a náboženskú skúsenosť veriacich.

VŠETKY ŽIARIVÉ HVIEZDY, CHVÁĽTE PÁNA

Na počiatku
stvoril Boh nebo i zem,
(Gn 1, 1), a urobil aj
hviezdy.

Fecit et stellas.
(Gn 1, 16)

A videl, že je to dobré.
(Gn 1, 18)

A stvoril Veľký voz
i Orión i Kuriatka
a súhvezdia južnej oblohy.
*Fecit Arctumm et Oriona
et Hyadas et interiora
austri.*
(Jób 9, 9)

Všetky žiarivé hviezdy,
chváľte Pána.

*Laudate eum, omnes stellae
et lumen.* (Ž 148,3)

Kon(tro)verzný kurz

Už dlhšiu dobu sa stretávame s pojmom konverzný kurz. Spomína sa tak často, že sa miestami táto informácia stáva pre nás nepríjemnou. Predstavuje hodnotu, ktorá napomáha premenu jednej meny na druhú. Uvádza ju každá inštitúcia na čo najviditeľnejšom mieste. Takto je až isté, že si ju zapamätáme do smrti tak ako dátum narodenia, číslo telefónu či rodné číslo. V našej spoločnosti je dosť názorov, ktoré chcú vtláčiť životu kontroverzný kurz. Ide o smerovanie, ktoré je neisté, diskutabilné, relatívne – najlepšie bez hlasu Cirkvi, bez Krista. Cirkev nemôže sprítomňovať iný hlas, iba Kristov, inak by sa spreneverila svojmu poslaniu. Kým ohlasuje Krista, ohlasuje správny životný kurz, lebo hovorí o spáse.

Advent nám ustavične pripomína túto dôležitú skutočnosť. Správny kurz je daný. Mária sa od anjela dozvedá, že našla milosť u Boha, že porodí dieťa, ktoré bude Božím Synom. Ten sa stane záchranou pre všetkých, ktorí dúfajú v spásu. Kto môže nastoliť dokonalejší kurz ako Ježiš Kristus? Všetko ostatné je vo vzťahu k nemu prinajmenšom kontroverzné.

V tom istom duchu upokojuje súčasníkov sv. Pavol. Píše: „Veď v ňom ste boli obohatení vo všetkom, v každom slove a v každom poslaní, tak ako sa medzi vami upevnilo svedectvo o Kristovi, takže vám nechýba nijaký dar milosti, kým očakávate, že sa zjaví náš Pán Ježiš Kristus.“ (1 Kor 1, 5 – 7). Svätý Pavol naznačuje, že tí, ktorí očakávajú príchod Pána v sláve, majú k dispozícii všetko, čo potrebujú na naplnenie svojich večných túžob. Stačí udržať kurz smerom na hodnoty večnosti.

Človek dokáže dať najavo, že mu niečo do plnosti chýba. Najmä ak ide o materiálnu oblasť. Raz narieka, inokedy sa vyhráza. Vždy mu totiž niečo chýba. Plnosť materiálneho života je v nedohľadne. A čo naše túžby po duchovnej hojnosti? Adventné obdobie, prípadne spôsob jeho prežívania nám má ponúknuť odpoveď. Aký kurz sme nastavili? Kresťan túži, nasýtiť sa z darov Pánovho stola. K Pánovmu stolu môže pristúpiť iba človek, ktorý zavrhuje zlo hriechu. Proti hriechu bojuje ten, kto vie, ako „chutí“ milosť. Na konci adventu voláme: „Pane, vždy nám dávaj taký chlieb“ (Jn 6, 34). Ten, kto ho prijíma, nemôže byť kontroverzným vo svedectve svojho života.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

■ V pondelok 19. decembra 2011 od 15,30 h. do 17,30 h. sa v našej farnosti uskutoční predvianočná svätá spoveď. V ostatné dni už nespovedáme, preto je potrebné využiť túto možnosť. K svätej spovedi a svätému prijímaniu nesmú

pristupovať tí, ktorí sa nachádzajú v stave ťažkého hriechu a zároveň sú postihnutí cirkevným trestom – cenzúrou, tzn. civilne sobášení, rozvedení bez predchádzajúceho povolenia od ordinára a osoby žijúce ako muž a žena v spoločnej domácnosti bez predchádzajúceho sviatostného sobáša (na kope, na divoko!)

■ Spoveď starých a chorých, ktorí nemôžu prísť na svätú spoveď do kostola, nahláste u pánov kostolníkov. Spoveď starých a chorých v ich domácnostiach budeme v stredu 21. decembra 2011.

■ Sviatosť pomazania chorých budeme udeľovať vo štvrtok 22. decembra 2011 pri večernej svätej omši. K tejto sviatosti môžu pristúpiť mladší ako šesťdesiat rokov len vtedy, ak sú vážne alebo ťažko chorí. Starší nad šesťdesiat rokov môžu túto sviatosť prijať aj vtedy, keď momentálne ťažko chorí nie sú. Podmienkou k pristúpeniu k Sviatosti pomazania chorých je byť v stave posväcujúcej milosti, tzn. byť spôsobilý pristupovať k svätému prijímaniu. Človek, nachádzajúci sa v stave ťažkého hriechu, k tejto sviatosti pristúpiť nesmie, bol by to veľmi ťažký hriech svätokrádeže – podobný - ako keby pristúpil k svätému prijímaniu bez predchádzajúcej svätej spovede.

■ V nedeľu 25. decembra 2011 sa uskutoční tradičná farská ofera. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplat!

Sväté omše v týždni po 4. adventnej nedeľi - (B)

19.XII. pondelok

15.30 Predvianočná svätá spoveď

17.30 Na úmysel ordinára « Slovenská »

20.XII. utorok

17.00 Za † Celestína Uváčka, manželku a rodičov

21.XII. streda

10.00 Spovedanie chorých a nevládných našej farnosti v ich domoch

17.00 Za † Jozefa Tešoviča a rodičov

22.XII. štvrtok

16.15 Adorácia za chorých a starých našej farnosti

17.00 Za farníkov – Sviatosť pomazania chorých

23.XII. piatok

17.00 Za † Jozefa a Máriu Dufekových

24.XII. sobota

8.00 Za † Jána

Končí sa sa adventné obdobie

Upratovanie kostola č.d. 421 - 456

25.XII. Narodenie Pána – slávnosť s oktávou –(B)

00.00 Polnočná - Za farníkov

Lektori: Jelínek L., Polakovič P.

08.00 Pastierska - Za † Jána

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10.00 Slávnostná - Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

Liturgický kalendár

19.XII. pondelok

bl. Urban V., pápež

20.XII. utorok

sv. Zefírín, pápež

21.XII. streda

sv. Peter Kanízius, kňaz a učiteľ Cirkvi

22.XII. štvrtok

sv. Františka Xaveria Cabriniová, panňa

23.XII. piatok

sv. Ján Kentský, kňaz

24.XII. sobota

Adam a Eva a všetci svätí predkovia Ježiša Krista

Slovo na dnes

Chorý svet, ktorý Kristus ratuje z bied a vín, nie je čistučký a útulný ako kaplnka u sestričiek. Ak človek, ako ho Kristus pozná, je chorý, malomocný, ranený hriechom až k smrti. Človek dedične zafažený pýchou, nevedomosťou, zmyselnosťou a pre tohto Krista sa rozhodol a obetuje. My, čo sa hlásime k jeho programu, si nesmieme svet idealizovať ako zaľúbení. Potom by prišlo sklamanie. My si musíme zamilovať svet a človeka v jeho nahej pravde, tam, kde je.

„Byť mu podobný, okrem hriechu“, teda zostúpiť, pokoriť sa a veriť, že každá námaha, vynaložená na záchranu človeka, nie je márna, nech by on bol akokoľvek nízko.

Príliš sa staráme o svoju spásu. Tá je zaručená Kristovou výkupnou cenou, jeho milosťou. Iste, koľko ľudí, koľko kresťanov, toľko foriem spásy. Tak ako život ani dvoch ľudí nie je rovnaký. Ide skôr o našu tvorbu. To je odpoveď na Božie dary. Prekonávanie malosti, úbohosti, „oslava Otca“, „hospodárenie s talentami“.

Každý z nás má tu na zemi svoje špecifické poslanie. Aby som to splnil. Aby som to neváľal na Krista alebo na iných.

To je to, byť vo vyhnanstve trepezlivý, v živote pokorný, v utrpení statočný, v modlitbe verný, v láske vrúcny.

Aký je ten svet pomotaný. Kto nám to zamiešal karty? Koľko ľudí trpiacich, chorých, nešťastných. Chodia ku mne, aby tu našli aspoň trochu svetla. Sám som bezmocný. Čo im dať na rany, aby to nebolo len také pofúkanie.

Proste si silu, Boh vám ju dá. Nespoliehajte sa na ľudí, ale na Pána.

Pre mňa pocit účasti a prítomnosti Božej na mojom živote je postoj základný. Bolo mi dopriate veľa kníh prečítať, veľa hodín premodliť a premyslieť a čím viac sa ponáram do tohto Božieho tajomstva, tým jasnejší a krajší je môj ľudský osud. Všetko je správne, všetko je tak, ako má byť, najlepšie pre mňa. Nech je zvelebený a oslávený Boh za moju minulosť a prítomnosť a prosím si Jeho Ducha, aby som ho oslavoval stále.

Neviem, či naši starci zaznamenali len pohyb svätých hodnôt z tradičných miest a osôb. Kedysi ohniská duchovného života boli pustovníci, mnisi, duchovní - pustovne, kláštory a fary. Teilhard de Chardin musel po celý život živiť trpený a nepochopený na okraji svojej spoločnosti, aby mohol osloviť moderného človeka. Kláštor opúšťa matka Tereza, Charles de Foucauld, Sasinek a mnohí, aby našli človeka tam, kde trpí, pracuje a bojuje. M. L. King - otec štyroch detí, manžel a pastor, našiel zmysel svojho boja pri tých, čo najviac trpeli. Metóda - nenásilie. V mestách, bytoch nám rastú ľudia, mystici modlitby a čistej, hrdinskej lásky k človeku a ku Kristovi.

Budú ti vyčítať zločiny ako Sokratovi, i keď nie si taký veľký ako on. „Neuctieva si božstvá, ktoré postavil a schválil štát, a kazí mládež“. U nás nie je spor medzi magisteriom a teológiou. U nás je len vnútorné napätie medzi vrchnosťou, ktorú dosadil a kontroluje štát, a medzi podriadenými, ktorí slepo poslúchajú a tým, čo pohrdajú, lebo za nimi stojí ten istý štát. Nepoznám človeka teologicky fundovaného, ktorý by mal názor, hľadal východisko. Ktorý by mal odvahu nekráčať v záprahu biskupa, ktorý vôbec nie je teológom.

Ideálne riešenie by bolo, aby hierarchia bola teologicky fundovaná. Alebo aspoň pastoračne. Tým by si zaistila

vodcovské postavenie. Kým to tak nebude, musí veľmi starostlivo počúvať a budovať systém gremiálny s najväčším počtom poradcov a spolupracovníkov.

To, čo sa predáva za vieru, už nie je viera ako Kristov odkaz platný aj pre túto dobu, a musí obstať aj v konfrontácii s ňou.

Kristus žiada opustiť všetko, lebo je to nie proti tomu, čo on dáva. Preto ma nezaujímajú vaše zárobky a úspory, tým pohrdam, ani vaša kariéra, z tej sa smejem a váš „vedecký názor“ sa nehodí ani pre debilné deti. Láska ma zaujíma. Čo ty dokážeš vykonať, obetovať, nasadiť pre iných. Láska je mierou človeka. Láska a viera. Láska a nádej. Ani to mi nič nehovorí, že sa pre vlastné deti zodierate ako otroci. Pred Bohom to nič neznamená. To by komunisti a materialisti mali väčšie zásluhy a zas by vás predbehli. Ide o to, či dostanete tú milosť a odovzdáte ďalej to veľké poslanstvo nezmenšené, ale zväčšené.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

POKOJ SRDCA A ÚSILIE O NÁPRAVU

1. Mohli by sme mať mnoho pokoja, keby sme sa nezaoberali rečami a skutkami iných, do ktorých nás nič.
2. Ako môže mať trvalý pokoj človek, ktorý sa mieša do cudzích starostí, hľadá vonkajšie rozptýlenie, ale málo alebo zriedkakedy sa vnútorne sústreďuje?
3. Blahoslavení jednoduchí, lebo budú oplývať pokojom.
4. Prečo niektorí svätí boli takí dokonalí v rozjímavom živote?
5. Lebo sa usilovali umŕtvíť v sebe všetky telesné žiadosti, a preto, že vedeli s celou vrúcnosťou srdca vinúť sa k Bohu a nerušene mu slúžiť.
6. Príliš mnoho sa zaoberáme svojimi naruživosťami a staráme sa o veci pomínutelné.
7. Zriedkakedy premáhame čo len jedinú chybu a nevieme sa roznieť, aby sme sa stávali zo dňa na deň dokonalejšími; preto ostávame studení a vlažní.
8. Keby sme boli sebe celkom odumreli a nezaplietli sa do svetských vecí, mohli by sme chápať i božské veci a okúsiť niečo už aj z nebeského videnia.
9. Hlavnou a najväčšou prekážkou je, že nie sme bez naruživosti a žiadostí, že sa neusilujeme začať dokonalý život svätých.
10. Keď sa nám prihodí len malé protivenstvo, hneď klesáme na mysl a hľadáme potechu u ľudí.
11. Keby sme sa usilovali bojovať ako udatní muži, zaiste by sme pocítili Božiu pomoc z neba.
12. Lebo on je vždy pripravený pomáhať tým, čo bojujú a dúfajú v jeho milosť, ba on sám uschopňuje nás bojovať, aby sme zvíťazili.
13. Ak si myslíme, že duchovný pokrok závisí len od zachovávaní istých vonkajších predpisov, skoro bude po našej nábožnosti.
14. Nuž priložme sekeru na koreň, aby sme, očistení od naruživosti, dosiahli pokoj srdca.
15. Keby sme každý rok vykorenili čo len jednu svoju chybu, skoro by z nás boli ľudia dokonalí.
16. Ale takto práve naopak, často sme na začiatku svojho obrátenia lepší a čistejší ako neskôr po mnohých rokoch rehoľného života.

Tomáš Hemerken Kempenský „O nasledovaní Krista“

Vianočný zážrak nenastal

Z vianočného denníka dieťaťa

23. decembra:

Včera sme prekrásne ozdobili najväčší vianočný stromček, aký sme kedy mali. Smrek v našej záhrade už dávno žiari leskom elektrických sviečok. Vlni sme sa ešte museli strašne hanbiť, lebo my jediní sme ich nemali. Všetci ostatní susedia mali vianočné stromčeky pred domami. Mama neznáša Vianoce, lebo každý rok musí na ne pozvať dve pratety, ktoré nenávidí. Ja ich mám rada, lebo mi vždy najviac donesú.

24. decembra:

Dnes je jediný deň v roku, keď ideme do kostola. Mama chodí len preto, aby ju ľudia neohovárali. Dostala som veľa darčiekov. Pred ich vybalovaním pratety chceli spievať vianočné piesne, ale my všetci sme boli proti. V televízii totiž dávali film, ktorý otec nechcel zmeškať. A potom sa to začalo: Otec mi konečne podaroval kazeťák, pratety naozajstný malý sporák, na ktorom môžem aj variť a od mamy som dostala kufrík s kozmetikou a pyžamu. Na pyžamu som frflala, lebo som radšej chcela platne. Mama sľúbila, že mi ešte nejaké kúpi. Dostala som aj veľa peňazí: 100 mariiek. Kúpim si za ne kazety.

Potom sme jedli vianočnú hus a sadli sme si pred telku.

27. decembra:

Dnes ráno otec porúbal vianočný stromček. Mame z neho už priveľmi padalo ihličie. Pratety včera odcestovali. Mama je rada, že sú konečne preč. Obrus, ktorý od nich dostala, dala hneď do vreca so šatstvom určeným do zberu. Bol jej priveľmi gýčovitý.

Mám taký smiešny pocit. Celé týždne som sa tešila na Vianoce a jediné, čo mi teraz z nich ostalo, je veľká prázdnota a niečo ako sklamanie. Čo iného mi z nich ostalo okrem darčiekov? - Vlastne Vianoce sa slávia preto, lebo sa Ježiš narodil. Ale o tom som doma nič nevidela ani nepočula. Otec a mama neveria v Boha. Môžu potom vôbec sláviť Vianoce?

Štrnásťročná Monika

Rok nad evanjeliom

Neboj sa, Mária!

Mária sa pri zvestovaní vnútorne vzrušila - „zarazila sa“. No napriek tomu vyslovila svoje „staň sa!“ Anjel ju totiž upokojí. Boh sám ju upokojí ako priateľ priateľa: „Neboj sa, Mária!“ Potom jej dá do súvisu Božie tajomstvo s tým, čo aj ona sama pozná. Jej syn bude Synom Najvyššieho, ktorého jej ľud očakáva odpradáva ako Mesiáša, ako Božieho Pomazaného. A aby bolo toto tajomstvo ešte ľudskejšie, anjel zaraďuje jej syna do rámca jej vlastnej rodiny a rodu, ktorého praotcom je Dávid. To je pre ňu čosi známe a ľudsky dôverné. A nie nadarmo je Mária zasnúbená s Jozefom „z rodu Dávidovho“.

Všetko tu má svoj zmysel. Všetko smerovalo k tejto chvíli. Mária je na dobrej ceste. To je dôvod na pokoj a ešte väčšiu oddanosť. Celý Izrael, minulý i prítomný, prežíval svoj život v očakávaní. Mária je teraz zapojená ešte vnútornejšie do očakávania svojho národa. V nej sa uzatvára dlhý rad pokolení, ktoré vlastne čakali na ňu, pretože čakali na sľúbeného Mesiáša.

Božie posolstvo je napriek očakávaniam nečakané a náhle, akoby sa ním naraz všetko v bežnom živote trhalo a rúcalo a akoby sa Panna Mária zrazu ocitla v celkom novom svete. No Boh jej ukazuje spojitosti. Poukazuje na dejiny jej predkov, tak ako my sa usilujeme ukazovať mladíkovi a deve na dejiny národa, aby sme im ujasnili ich poslanie, zodpovednosť, ba i veľkosť. Vo svetle dejín spásy Panna Mária aspoň čiastočne chápe a prijíma svoju úlohu. Vysvetlenie jej stačí aspoň pre prítomnú chvíľu. O ostatné

sa Boh postará. Daruje jej toľko svetla poznania, koľko bude postupne potrebovať.

Ako je to s nami? Aj my sa neraz ľakáme. V istých situáciách sa azda pýtame: Čo Pán Boh od nás čaká? Chceli by sme čosi robiť a podniknúť, no Boh nás zavedie na celkom iné cesty. Chcel som študovať - nepodarilo sa mi to, čo som si vybral. Mal som plány - na dlhý čas som ochorel. Tešila ma práca - musel som zmeniť zamestnanie. Slúžil som ľuďom a mal som ich rád - pre jedinou chybu ma začali podozrievať a pretrhli dávne zväzky. To všetko mátie. Nevidím zmysel, neviem sa rozhodnúť. Ale Pán Boh vie! On vie všetko! On vidí súvis. On vie, zamýšľa, čo potrebuje. Vie, čo potrebujeme my a čo potrebuje Cirkev, národ i svet. Časom nás Pán Boh upokojí. Nezdar prestane byť nezdarom. Krivda zostane síce krivdou, ale nám neuškodí. Boh nás chráni. Nakoniec vieme, že splňame poslanie potrebné pre prítomnú chvíľu Cirkvi. A o to ide!

Nie si sám

Panna Mária dostala pri zvestovaní ešte aj iné slová útechy a uistenia: „Hľa, Alžbeta, tvoja príbuzná!“ Ako vie Pán Boh upokojí! Povedali by sme, že až ľudsky hrejivo. Nakoniec vo svojom príhovore nepoukazuje Márii už len na dejiny a veľkých dávnych predkov. Poukazuje aj na čosi celkom blízke a dôverné - „Hľa, Alžbeta, tvoja príbuzná...“ Akoby hovoril: Neboj sa, nie si sama! Nie si jediná, ktorá sa cítiš a budeš čoraz väčšmi cítiť vytrhnutá z denného behu života príchodom syna. Aj Alžbeta už prežíva Boží zážrak, ktorý úzko súvisí s tvojím synom. Nie si sama! Ste dve. Dve ženy, dve príbuzné - teraz ešte príbuznejšie a bližšie. To nech ti je útechou. Veď sa môžete stretnúť a podeliť so svojimi tajomstvami. To dá aj tvojmu životu viac istoty, ľudskej opory a hrejivosti. Veď nijaký človek nemôže dobre niesť a uniesť svoje poslanie celkom sám. Aj ten najsilnejší sa poteší, keď mu Boh pošle do cesty priateľa, spoločníka alebo duchovného radcu. Aký starostlivý je Pán Boh!

Posvätnosť ženy

Ak žena podľa duchovných tradícií dejín spásy mala na začiatku veľký podiel na zlyhaní ľudstva, prečo by žena nemala mať prvoradý podiel na jeho pozdvihnutí? Svojím „fiat“ Panna Mária začala plniť nové poslanie ženy v dejinách - približovať ľuďom Božie tajomstvo a sprostredkovať ľuďom Božie dary.

Akým požehnaním boli najmä od tejto chvíle ženy v dejinách spásy! Akým požehnaním sú mnohé dnes! Dávno pred akoukoľvek emancipáciou ich Cirkev s hlbokou úctou a vďačnosťou voči Bohu vyzdvihovala na oltáre - dievčatá, matky, rehoľné sestry, kráľovné, vdovy... Kardinál Wyszyński si zapísal, že chce v každej žene vidieť Pannu Máriu, matku a sestru.

Čím môže byť veriaca žena, žena viery! A čím môže byť pre pohľad viery! Aký zážrak, keď rozvinie v spolupráci s milosťou svoje najušľachtilejšie vlohy. Aký krásny pohľad, keď ovládne zlé sklony žiarlivosti, ktoré podkopávajú všetko dobro. Aké požehnanie, keď rozvinie v sebe dar modlitby a nezištnosti!

Dievčatá a ženy, obnovte si toto kresťanské vedomie svojho poslania! Chlapci a muži, obnovte si tento rýdzy pohľad na každú ženu! Duchovne nás to obnoví, prehĺbi a posväti.

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku